

Kampagne Karl Marx, Kommuniquee nr.2

Vanmorgen, 12 oktober 1985 hebben de Cellules Communistes Combattantes twee centra van de bourgeoisie-heerschappij in Charleroi aangevallen en vernietigd:

- Het distriktskantoor van de werkgeversorganisatie in de metaal-, machine-, bouw-, elektro- en kunststoffenindustrie FABRIMETAL, aan de F.Puissantstr.15
- Het Belastingkantoor in dezelfde straat op nr.13

Voor we verklaren, wat deze beide akties met onze campagne Karl Marx verbindt, is het noodzakelijk te weten, waarin deze doelen, ieder op zijn nivo, specifiek en objektief integraal bestanddeel zijn van het apparaat van de in dit land heersende imperialistische bourgeoisie en waarin deze beide instituties eigenlijk de aandrijvende elementen van de anti-proletarische offensieven zijn, die wij sinds jaren moeten verdragen. En waarmee wij begonnen zijn die stuk voor stuk te vergelden.

Onder het voorzitterschap van de eigenaar van de Boelwerf SA, Philippe Savarys, die bovendien bestuurslid is van het belgische ondernemersverbond (FEB-VBO, waarvan we het hoofdkantoor op 1 mei vernietigd hebben) en zakelijk leider van de Bruxelles-Lambert groep, als van de COBE-holding, is FABRIMETAL inderdaad het knooppunt van belgische werkgevers in de sektor metaalindustrie, machinebouw enz... dank zij hen worden op aanwijzing van de FEB en EG de anti-arbeidersoffensieven uitgewerkt.

Want wanneer in de metaalindustrie zoals elders de beperking van de basis der uitbuiting door bourgeoisie een meer en meer verbitterde en steeds agressievere concurrentie op nationaal nivo (tegenstelling tussen Cockerill-Sambre en Sidmar bijv.) als op Europees nivo (concurrentie tussen België, de industrieën in Lotharingen, aan de Ruhr, van Italië enz...), als op wereldniveau (zie 't aktuele konflikt EG/USA betreffende de eksport van stalen buizen) impliceert, is het een punt, waarbij alle werkgevers van de metaalindustrie, beheerders van holdings, nationale of Europese funktionarissen het met elkaar eens zijn.

Deze schone eensgezindheid heeft de poging tot gevolg, het gewicht van de kapitalistische crisis van de overproduktie aan staal, de overproduktie van machines volledig op de schouders van het Europese proletariaat, dwars door alle nationaliteiten heen, af te wentelen.

Er wordt een subtiel spel gespeeld door de imperialistische bourgeoisie, dat goed begrepen moet worden, als de arbeiderswereld doelmatig in deze situatie wil in-

veniëren. Wij hebben aan de ene kant de verbitterde concurrentie, aan de andere kant de nationale en Europese poging, een minimum aan orde in dit gekkenhuis te brengen en daardoor in volkomen overeenstemming, de arbeiders maximaal uit te buiten.

-Verbitterde concurrentie vooral, toen van 1980 tot 1984 binnen de EG het staalverbruik ieder jaar met 2% terugliep. Alle ondernemingen van de Europese staalindustrie, die niet binnen zeer korte tijd een 'topnivo' in zake produktiviteit bereiken, gaan in deze crisis snel ten onder. Deze situatie bevestigt de internationale spanningen door bijv. de verhoging van de invoerrechten, de invoering van importquota, het mislukken van internationale onderhandelingen, die de vrije handel (GATT) enz... tot doel hadden.

-Daarna de rationaliseringspogingen, speciaal op Europees nivo, waar onder leiding van Davignon (tot voor kort president van de Société Générale de Banque en zakelijk leider van Solvay genomineerd, kijk eens aan...) de invoering van produktiequota en de verdeling daarvan onder de verschillende nationale industrieën, de doodsklokken voor de metaalarbeiders van Lotharingen, Luxemburg en Wallonië luiden. Deze politiek wordt op nationaal nivo door de verantwoordelijken der bourgeoisie zoals Jean Gandois of Raymond Haim Lévy, zijn opvolger aan de top van Cockerill-Sambre en degenen die vroeger verantwoordelijk waren voor de sluitingen in USINOR en Creusot-Loire in Frankrijk teruggekaatst.

-Tenslotte anti-proletarische politiek, want terwijl binnen de EG de staalproductie tussen 1974 en 1984 met 25% is afgenomen, is in hetzelfde tijdsbestek het aantal arbeidsplaatsen met 44% teruggelopen! En het is niet alleen het arbeidsvolume, dat de imperialistische bourgeoisie in het vizier heeft, maar eveneens de stabiliteit, de lonen, de rechten van de vakbond enz... Terwijl de aanstellingen in het totaal genomen afnemen, is de uitbuiting van de metaalarbeiders daarentegen in konstante groei. In 1983 zijn 100 werkuren voldoende voor de produktie van 16.3 ton staal en in dezelfde honderd uren van het afgelopen jaar werd er 2.2 ton staal meer geproduceerd. In het uur der afrekening voor de metaalarbeiders van Europa blijft slechts een overmatige uitbuiting en de vernietiging van 350.000 arbeidsplaatsen in tien jaar over.

De overproduktie van staal is net zo kenmerkend kapitalistisch als de overproduktie in de landbouw ('melkoverschotten en andere') en het lijkt heel duidelijk, dat alleen de door de kapitalistische produktiewijze ontwikkelde sociale betrekkingen dergelijke onzin kunnen ontwikkelen! De mensheid heeft staal, transport, kabels, schepen of woningen net zo nodig als levensmiddelen. We moeten ophouden met deze absurditeit!

Het verhuizen van VALFIL naar China is daarvan een illustratie. Hier was ze te veel, net zo zal ze spoedig de Chinese kapitalisten 'te veel' zijn. De overmatige uitbuiting van de Chinese arbeiders tegen ellendige lonen verleent ze alleen uitstel.

Nu betalen de arbeiders van de staalindustrie de nederlagen van voorheen duur. Nederlagen, waaruit vanaf nu lering moet worden getrokken. Hoe kon een dergelijke slachtpartij door de imperialistische bourgeoisie verwerkelijkt worden?

De bourgeoisie heeft bewust en kundig de splitsing van de arbeiders teweeggebracht en in stand gehouden. Wie heeft zich werkelijk bekommerd om de bewonderingswaardige strijd van de Franse en geïmmigreerde proletariërs van USINOR, SACILOR en anderen? Buiten een punktuele solidariteit en een eenvoudige erkenning tot één en dezelfde wereld te behoren, het werk en het staal, hebben deze kameraden alléén gestreden. Enkele jaren later waren wij aan de beurt en wij

waren even alleen , sterker nog, wij waren niet alleen geïsoleerd van onze kameraden uit de BRD, Engeland of waar dan ook, maar ook onder elkaar.

De scepter van de splitsing heeft zich net zo onder de arbeiders uit het zuiden en het noorden van het land gemanifesteerd , splitsing, uitgebuit door onze regionale notabelen, die onder het voorwendsel van het feit, dat het Wallonië zou zijn, die het meeste onder de herstructurering zou lijden, de transnationale bourgeoisie van haar verantwoording ontlastte, om ze een 'vlaamse werkelijkheid' op de hals te schuiven, waarin op beledigende wijze vlaamse arbeiders en werkgevers vermengd werden. Erger nog, het zaaien van tweedracht werd zelfs door het walgelijke in scene zetten van de 'oorlog der gebieden' op het waalse proletariaat overgebracht, waarbij als toppunt de ontslagenen van Montignies zich nog gelukkig en getroost zouden moeten voelen over de ontslagen van Seraing! En omgekeerd! De gelijkheid van werkeloosheid en ellende was gerespecteerd, de winsten voor de werkgevers verzekerd, dat is de democratie van de bourgeoisie.

Bij deze gelegenheid hebben de reformistische apparaten (zowel de vakbond als de politieke) duidelijk getoond wat ze zijn: kapitulanten! In ruil voor vage beloften op werk, verwarde beschouwingen m.b.t. de arbeidstijdverkorting, toverspiegels, waarin ze zich bekijken en: waarvoor ze ons verkopen en bedriegen, hebben de reformisten zich in naam van een 'verstandige' politiek - de rede van het kapitaal - voor de bourgeoisie geprostitueerd.

Dit is zeker allemaal erg bitter. En men moet ervoor zorgen, dat dit zich niet herhaalt en dat het zich niet meer herhalen kan. Om ons van het juk van de bourgeoisiediktatuur te ontdoen, moeten we de kapitalistische produktiewijze uit de weg ruimen. Om de kapitalistische produktiewijze uit de weg te ruimen, moeten we een nieuwe orde voor de wereldeconomie opbouwen, nieuwe economische en sociale betrekkingen, die gebaseerd zijn op de rijkdomsproduktie voor de bevrediging van de behoeften van allen en iedereen. We moeten in de richting van het socialisme, het kommunisme marcheren. Daarom moet de arbeiderswereld alleen meester over zijn geschiedenis zijn, die de bourgeoisie niets meer toestaat. En zoals nu de betrekkingen tussen de klassen door de bourgeoisie beheerst worden, moet het proletariaat zich met alle kracht bewapenen, om zijn diktatuur af te dwingen. Wij moeten ons organiseren en de vijand zonder onderbreking bestrijden - in een revolutionair perspectief van machtsovername door de arbeidersklasse! Onze aanval tegen het werkgeversverbond FABRIMETAL is niet alleen dat, het is alles in één.

Wij moeten nu nog de zin van onze aanval tegen het belastingkantoor uiteenzetten.

Vooraf, welke plaats neemt de belastingvordering in, voor de diktatuur van de bourgeoisie?

De nog altijd stijgende afpersing van direkte en indirecte belasting stelt objectief een feitelijke vermindering van het reële loon voor. Des te meer, aangezien het beheer van dit kapitaal zodanig geïntendeerd is: voortbestaan van de imperialistische orde, om zijn veiligheid te verzekeren, tot het garanderen van zijn winsten, tot vereenvoudiging van zijn funktioneren, doordat alle noodzakelijke infrastrukturen voor de kapitalistische produktie gefinancierd worden (die niet direkt bronnen van rijkdom of nog niet voldoende zijn voor de kapitalisten).

En erger nog, deze sectoren (werkeloosheid, gezondheid, schoolwezen, transport, research,...), die direkt of indirect door ons werk gefinancierd worden, zijn in het kader van de liberale politiek aan een konstante druk onderworpen, zodat ze een bron van winst zijn.

De aanval, in de vereiste vorm, tegen de openbare dienst past in dit kader, d.w.z. dat ze reeds door ons door de belasting gefinancierd en bovendien nog door ons als verbruikers, patiënten enz... ook nog winst willen boeken. Zo wordt ons werk, waaraan wij verdienen, een derde keer door de bourgeoisie gekort, eerst door de meerwaarde, afgedwongen door de werkgevers, daarna door de belastingen en andere bijdragen en tenslotte door de door de diensten geboekte winsten, die in het nu door de bourgeoisie-staat beheerde kapitaal vloeien.

De importantie van de belastingen voor het bourgeoisie-apparaat, blijkt uit de omvang van het belastingapparaat: 33000 ambtenaren, wat betekent één ambtenaar op 300 burgers, Of 41% van het personeel van de ministeries.

De staat, in zijn oorspronkelijke functie als repressiekracht in dienst van de bourgeoisie, in zijn tweede functie voor de oplossing van de tegenstrijdige belangen van deze zelfde bourgeoisie, verzekert nu een nieuwe en steeds meer in het kapitalisme geïntegreerde functie.

De steeds vaker voorkomende interventies van de staat in de economie, zijn financiële- en valuta-verantwoordelijkheden, zijn beheer in de grote en specifieke delen van de kapitalistische economie (SBCB, RTT, enz...) hebben de functie van deze bourgeoisie-staat gewijzigd. Het eenvoudige gereedschap van de bourgeoisie is een integraal bestanddeel van haar zelf geworden. Want als de staat ons werk op een andere manier uitbuit, beheert hij zijn kapitaal niettemin in overeenstemming en in dienst van de kapitalistische produktiewijze.

Natuurlijk zijn de traditionele functies van de staat daardoor niet vergeten en in deze periode van de actuele crisis: dienen onze belastingen om een immens anti-proletarisch repressie-apparaat met de rijkswacht aan het hoofd hiervan te onderhouden. Tenslotte vloeien ze door de militaire budgetten in de zakken van de wapenmultinationals en laten we niet vergeten, ze onderhouden het ministerie van justitie, dat het privé-bezit van de produktiemiddelen, het erfdeel, de roof van de meerwaarde, het vrije ondernemerschap en andere gelegaliseerde pijlers van de diktatuur van de bourgeoisie garandeert. Maar dat is niet alles.

Onze belastingen financieren door 'hulp' aan 'nationale' sectoren ook de imperialistische bourgeoisie, want liever dan direkt bijv. in de staatwerken te investeren (de konklusie geldt voor alle gebieden, maar ze maakt het ons mogelijk, ze met de voorgaande analyses te verbinden), investeert de financiële oligarchie haar kapitaal (haar door onze arbeid geboekte winsten) in banken en holdings, die dan hun kapitaal aan industrieën, met de door de staat gewaarborgde afbetalingsgaranties, uitleenen... d.w.z., met ons belastinggeld!

Zo komt het dat terwijl onze 6 belangrijkste staalproducenten in 1984 een winst van 8.8 miljard franc hebben geboekt, verliezen van 4.4 miljard publiceren, nadat ze de investeringen en vooral de enorme financiëringsverplichtingen (de bij banken opgenome kredieten) afgetrokken hebben. Zo dekken onze belastingen de voor de banken en holdings niet in het minst riskante investeringen! Aan de andere kant is dat voor de bourgeoisie een excellent afpersingsmiddel (van de staat aan de holdings) tegen de arbeiders, afpersing, waartegen de reformisten (vakbonden en andere) totaal machteloos zijn.

Terwijl de 'sociale' budgets, onderwijs enz. steeds meer te lijden hebben, is een groeiend deel van het budget voor de terugbetaling van de staatsschulden tegenover de holdings en de totaliteit van de financiëringsoligarchieën bestemd. In 1983 waren het 203 miljard franc ter delving van de schulden. Laten wij nog enkele trucs noemen, die onze belastingen in dienst stellen van de imperialistische bourgeoisie: De overeenkomst met de CST, TCT, werklozen aan werk helpen, ONEM Praktikant enz. Arbeiders, die de staat met 't geld, dat hij van andere arbeiders

steelt, onderbetaald en dat voor een vastgestelde periode in een volledige onzekere arbeidssituatie! En we kunnen niet stilzwijgend aan 'Boni' de sociale verzekering voorbijgaan, die de weg van de staatskassen genomen heeft, als de CPAS zich tegen families keren, om ze de hulp voor nog meer verarmden over te laten nemen... enz.. enz..

Deze voorbeelden tonen goed aan, dat op politiek nivo (zoals we het in onze verklaring m.b.t. de aanvallen tegen de PRL/CVP uitgelegd hebben), hoe op economies nivo de staat in geen geval representant is voor de hele natie. Het is niet de subtiele afdruk van evenwicht van zijn krachten, zoals de verkiezingspropaganda de gelegenheid geeft, daarmee te pralen. Als de werkgevers eveneens belasting betalen, wordt hun dat honderdvoudig teruggegeven door een apparaat, dat volkomen aan hun kant staat. En wat betreft de overwegingen van de verkiezingspropaganda omtrent belastingverlaging, durven we te wedden, dat ze de ondernemers opnieuw aangeboden worden, zoals het in het verleden telkenmale het geval was. Het is voldoende te herinneren aan het aanbod van belastingvrije aankoop van belgische aandelen in het geval 'Monory-De Clerc'.

Doordat we vandaag het beheer van de directe belastingen en de werkgeversorganisatie FABRIMETAL aangevallen hebben, hebben we inderdaad twee van de voor de diktatuur van de bourgeoisie komplementerende facetten aangevallen. Tegenwoordig versmelten en komplementeren de partijen, staat, holdings, multinationals, EG... zich in een groot geheel: de imperialistische bourgeoisie. En wanneer om redenen van concurrentie tussen deze partijen, banken, regeringen tegenspraken opdoemen, dan komen allen als makkers zoals varkens weer bij elkaar als het erom gaat, de arbeiders nog meer uit te buiten. En voor ons is alleen belangrijk, dat het voldoende is om welk kompromis dan ook met deze vampiers af te wijzen, om onze bestemming, de macht van de bourgeoisie definitief omver te werpen, te versterken.

Dit moet voor ons voldoende zijn, om kategories te weigeren, de bourgeoisie de geringste legitimiteit te geven, in het bijzonder door de farce van de verkiezingen. Zelfs wanneer in het aktuele vakuüm van de arbeidersbeweging velen onder ons de huidige mafia aan de macht zullen gaan kiezen, geslagen door de absolute leegte van het programma van de SP, dat zo hol is als bamboe en vaag aanlokt door steeds weer herhaalde beloften van economiese opleving, door de gekken van 'tonus en tempo'. Zelfs als anderen zullen stemmen voor de reformisten van de sociaaldemokratie als reactie op de aanvallen van Martens/Gol, aangelokt door andere even lege beloften. Het is steeds duidelijker, dat wij iets anders nodig hebben.

Daarvoor moeten we verder gaan, het is nodig de eenheid van de arbeidersklasse te versterken, de vijand zonder onderbreking aan te vallen, het Marxisme-Lenisme weer voorop te stellen. Wij zijn helaas aan het begin van het revolutionaire proces en onze akties zijn nog zeer zwak, maar deze zwakte mag voor ons allen slechts één enkele konsekwentie hebben: ze te overwinnen, meer te doen en beter te doen!

Men moet op de weg naar de afschaffing van de uitbuiting van de mens door de mens voor de opbouw van het socialisme voortgaan! Laat iedereen nadenken, studeren, zich organiseren, handelen en toeslaan! Zodat duizenden cellen ontstaan!

TEGEN HET KAPITALISME EN ZIJN KRISIS, DE BURGEROORLOG !

VOORWAARTS MET DE OPBOUW VAN DE STRIJDENDE ORGANISATIE VAN DE PROLETARIERS !

LATEN WE ONS ORGANISEREN EN ONOPHOUDELIJK AANVALLEN !

VOORWAARTS MET DE KOMMUNISTIESE REVOLUTIE !

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERS !

Cellules Communistes Combattantes

Voor de opbouw van de strijdende organisatie van de proletariërs.

